

[Tholstrup.]

alle disse forsøg på at ordne det bedre, trods alle disse tryllekunster, som de radikale har fundet på, trods al den planøkonomi, som socialdemokraterne har fundet på, har vi stærkere inflation, større valutaunderskud, større arbejdsløshed end før, og det er da klart, at det må blive resultatet, når man tror, at en fordyrelse af varerne kan give større beskæftigelse, skønt enhver kan se, at man må nøjes med færre varer, når varerne bliver dyrere.

Jeg havde håbet at kunne takke det ærede medlem hr. Anker Lau for varm tilslutning til forslaget. Jeg synes imidlertid, det ærede medlems tilslutning var noget lunken, og jeg er tilbøjelig til at tro, at forslaget om at henvise sagen til et udvalg ikke er udtryk for, at man ønsker at fastslå sin stilling til forslaget, men udtryk for, at man ønsker at trække sagen ud, til valget er overstået. Jeg vil anbefale det ærede medlem hr. Anker Lau at opgive denne udvalgsbehandling, og jeg hører gerne en udtalelse om, hvorvidt han kunne tænke sig at opgive den, så at vi kunne få slået fast, hvem der har ansvaret for, at vi fører en så akavet politik.

Nu taler partiet venstre i stærke ord om landbrugets vanskeligheder; fremtrædende venstremænd taler om, at landbruget på grund af de lavere priser, vi får for smør, flæsk og æg, ikke kan bære de højere omkostninger, og at omkostningsniveauet må bringes ned. Her er en af vejene til at imødekomme landbrugets ønske om at få omkostningsniveauet bragt ned, en vej, der er så meget mere anbefalelsesværdig, som den tjener ikke alene landbrugets interesser, men hele befolkningens interesser, for vi er alle interesserede i, at omkostningerne bliver bragt ned. Man har gjort et forsøg med en tekstilafgift, som skulle have til formål at værne kronen, men som ikke skulle skaffe penge til statens kasse. Resultatet er blevet, at kronen har lidt derved, at forholdene er blevet ringere, og så burde man selvfølgelig slutte, at sådanne mærkelige ting skulle vi afholde os fra; det ville tjene befolkningens virkelige interesser i øjeblikket, i særdeleshed landbrugets.

Det ærede medlem hr. Weikop mente at kunne fastslå, at hensigten med at fremsætte dette forslag netop nu var åbenbar.

Det kan jeg ikke tyde anderledes, end at det ærede medlem mener, at forslaget må være i overensstemmelse med vælgernes ønske, ellers kan der jo ikke være nogen åbenbar hensigt i den retning, det ærede medlem antyder. Men hvis det er vælgernes ønske at få afskaffet denne tøjskat, at få omkostningerne bragt ned, så vil det netop være det rigtige at gennemføre dette forslag.

Det er jo imidlertid ikke første gang, jeg har fremsat det foreliggende forslag; jeg har benyttet de lejligheder til at komme frem med det, der har budt sig, de lejligheder, hvor jeg kunne tænke mig der var mulighed for, at der blev taget hensyn til det. Jeg fremførte forslaget i efteråret, og jeg har ført det frem nu, hvor man fra landbrugets side kræver, at der sker noget med hensyn til nedbringelse af omkostningerne. Forslaget er derfor mere aktuelt i dag end nogen sinde. Desuden kunne jeg ikke med sikkerhed vide, at man ikke ville begynde aftrapningen til 1. april; man havde jo dog fortalt, at man ikke ville fortsætte med sparebeviserne. Jeg er skuffet over, at man ikke har taget ved lære af de dårlige erfaringer; men jeg skal åbenbart regne med, at man gør nok nogle erfaringer, men hvad enten de er gode eller dårlige, fortsætter man med det, man har sat i gang.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at tøjskatten var en byrde for det erhverv, den rammer. Ja men den er så sandelig også en byrde for befolkningen, især for de opvoksende, dem, der vokser fra tøjet og derfor hele tiden skal have nyt tøj.

Det ærede medlem må hænges op på sin tidligere udtalelse om, at pengene ikke skal komme statskassen til gode, og hvis han ikke vil stå ved den, må jeg anklage det ærede medlem for at fare med mundsvejr. Det samme gælder socialdemokraterne, og jeg finder anledning til at gentage, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde som svar til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, da loven blev vedtaget, nemlig at afgifterne skulle indsættes på en bunden konto i nationalbanken, og at de aldeles ikke stilles til regeringens rådighed; de er bundet i nationalbanken og kan ikke røres af regeringen. Når jeg troede, at dette også var sket, tyder det på, at jeg har været for naiv. Ville det ikke være rart, om det ærede